

141. ՊԸԵԼ ՈՒ ԽԸԵԼՈՒՆՔ ԱՆՊԵՐՔԸ

էրկու ախպեր ըն ինծիմ՝ մըծը խելունք, կուճուրը՝ պըել, էտ մըծ ախպերը կուճուրեն միշտ պինըցընելիս ա ինծիմ, ուրան փայ պենն էլ ար տըրան անել տամ:

Մին օր մըծ ախպերը կյամ ա տոն, կուճուրեն թա՝ էքիծ վըխճըրենն ան էծերը տըննական ըս պահես:

Կուճուր ախպերը էքյսը վըխճըրենն ան էծերը առաչն ա ա-նում, տանում, վըբը պահես: Շատ ա տանում, թա խրեզլ, մին տանծի ծառ ա պըտահում: Եր ա ինծիմ, վըբը թափե, վըխճըրենն ան էծերը օտեն: Մառը համ թափում ա, համ իծերան ան վըխճըր-ենենն ասում.—Հու վըբը ինձետե տանծ շպահն, մուրթըլական ըմ: Թըփելիս տանծը լոխ օտում ըն (էծերն ան վըխճըրենն), մե-նակ մին շաթլակ տանծ ինզլում ա մըծ զոշին կեռ պողավը: Տա փըռնոտում ա վըխճըրենն ան էծերը լոխ մուրթոտում, մենակ էտ զոշը պահում: Մըծ ախպերը կյամ ա, տեսնում սոնրոնլեն սոնգը տուլած:

էքյսը մըծ ախպերը քինամ ա, վըբը ծըմական տանծ հը-վաքե, կուճուրեն ասում ա.—Վըբը տոն կյաս հըլաթեն-պենին եշիս, տոռը կըպահես, վըբը օրիշ մարթ նի չի մընեն: Տա մըծ ախպորն ասածը թան ա ըսկանում, տոռը կուրընզլան ա ա-նում պուկում, պահում: Շատ վըբը կենում ա, տեսնում ա, վըբը

մընծ ախպերը յըտանում ա, տոռնը շիւակում ա, քլիննամ մընծ ախպորը քըթեննում։ Մընծ ախպերն էլ իրեսնն մըխըրն խոսում ա, տընսնում, վընր ըսելով պեն չի տննա կլըլմկան, սուա ա անում։

էտ վախտը դըլըղնեն կլամ ըն տեղավ անց կենում։ Տահանք կլողլը կընալի օրիշ տեղ չըն քըթեննում, հր ըն իննամ մին պեցոնը, տընչըրն ծառ։ Մընծ ախպերը կուճուրեն ասում ա.—Տոռնը վընր քցի, տա խոսկը ընչուկին քամակն ա քըցոնմ, տոռնը շիւակած էր իննամ ծառը։ էտ դըլըղնեն էլ թարսոն մնան կլամ ըն ծառեն տակեն վընր կլամ, սուպրան քըցոնմ, հաց օտում։ Կուճուր ախպերը մընծեն ասում ա.—Մեռքըս նըղացալ ա, տոռնը վընր ըմ քըցոնմ։ Մընծը թա՝ վընր վընր քըցիս, կլիլմկան ըն մընզ ըսպանեն։ Կուճուրը անշուկ չի օնում, տոռնը թրումփալի վընր ա քըցոնմ թուշ տահանց սուպըրեն յիրն։ Ղըլըղնեն վըխընկերան սըրտամանք ըն իննամ, ամեն հինշ թողում, փախճում։

էրկու ախպերը վընր ըն կլամ, ըսկըսում տահանց թողած տես-տենը հըվաքելը։ Մընծ ախպերը փողն ու վընսկեն ա հըվաքում, կուճուրը շորերն ան յուրղընդնշակը։ Օրը մթնում ա, կուճուր ախպերը շոր-շիրթ, յուրղընդնշակ պեն լոխ տակն ա տամ, մին ծընոք էլ յոր օնում, մաշին պըտատվում, քոն իննում։ Մընծ ախպերն էլ վընրքան դաշանք-պըղատանք ա անում, վընր մին ծընոք արան տա, տամ չի։

Հենց վընր լոնաննում ա, տա եր ա կենում, տեսնում մընծ ախպերը մընոած։ Կըղնըվում ա, թա՝ հինշ ըս կըռքընետ պեցըրալ, ինծիրն ծիծանում։ Կոխկեն թըխում ա, թա՝ եր կաց։ Տեսնում ա, վընր տեղան տնդոնը չի կլամ, նոր կլխու վա ինզլում, վընր մընոած ա։ էտ փախած դըլըղներեն ծիյանցան մինը փըռնում ա, քլանդիրը յոր օնում, ախպորը ծիյին յիրն նստըցնում, կըպկըպտում, հուցը-վընր մին սաղ մարթ։ Ախպորը հըվաքած վընսկեղանը, փողը, տես-տենը լոխ ուրան հըվըքածեն նըհետ դըլըղներեն թողած ծիյանցը պիռնտում ա, ինքյն էլ ախպորը ծիյին շիւակման փըռնում, պիռնտած ծիյանքը քշոն առալ։

Խիլլան տեղ վընր քլիննամ ա, ծիյանքը սուվըծանում ըն, լոխ նիյա անում հըղըցեն կոխկն դուրուղը, մին քուլ քըմակն կլողլը կենում։ էտ դուրուղեն տարերը հըղըցանա եշում ըն, տեսնում մին մարթ ծիյին յիրա զնըստած, մին սըրոն ծիյանք զղուրուղն ըրած, ըրծցնում ա։ Հըղըցանա ծեն ըն տամ էտ մարթին, հայ-հույ անում, ուշունց տամ, թա էտ ծիյանքը խն՝ յըս նի ըրալ, դուրղունեն

փուլըցնում: Էտ ծիլին յիրն մարթն էլ վրեշ սնն ա անում, վրեշ էլ ծիլանքն ա տոնա անում: Ամմեն մինը մին մընծ մըհակ, մին փայա ծըռքըրներեն կյամ ըն տըրան թխում, ռոսպանումա: Էս կուճուր ախպերն էլ քուին քըմական տոնա ա կյամ, սննը քըցննմ էն դոնդերը, թա՛ վա՛մ՝ յ, ե՛կեք չհըսեք յ, ախպորըս ըսպընեցեն: Տհանք յիրա յըն տեոնում, տըրա խաթիրը քըթենննմ, մին քանի ծիլապեոնը վըեսկե ել սըհանցա յա յոր օնում, պիոնոտած ծիլանքը քշոնմ բիդի հըրանց տոն: Հենց վրեշ մարը տոնա ա կյամ տգորանցն առալը, մընծ տըդեն մընոսած տեսնում, ծոնյներեն վըեր թըկկլավ ըսկըսում ա լնց ինիլը: Կուճուր տղան էլ թա՛ մ՛յա, ա՛յա, էսքան վըեսկեն, էսքան փողը, ապրանքը լոխ ես ըմ պերնն, ինքյն էլ ինծ քյոմնոգ ընեիին տեղակ կըռքընեն ա պեց ըրալ, տըես մեհենգ խեղունքը ես ը՛մ, թա ինքյլ:

